

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 stycznia 2017 r. skierowanym przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Ł., powód K. N. (1) wniósł o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 80.000 złotych za doznaną krzywdę „psychiczną” wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2016 roku oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż upatruje naruszenia swych dóbr osobistych w fakcie uniemożliwienia mu przez pozwanego kontaktu z dzieckiem przez komunikator S., oskarżając go o usunięcie/kradzież z teczki osobowej powoda oświadczenia matki dziecka o tym, iż wyraża ona zgodę na widzenie powoda z dzieckiem, niezbędne w celu nawiązania ww. kontaktu.

/pozew – k. 2-2v./

Postanowieniem z dnia 2 marca 2017 roku powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości. Sąd oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

/postanowienie – k. 18-19/

W odpowiedzi na pozew, dnia 28 kwietnia 2017 r., pełnomocnik pozwanego, Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł., wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, iż w związku z zarzutem powoda toczyło się w jednostce postępowanie wyjaśniające, wszczęte na skutek skargi powoda. Wynik postępowania nie wskazał na zasadność wniesionej skargi, gdyż powód nigdy nie przedstawił wymaganej zgody matki dziecka, nadto taka zgoda nie jest umieszczana w teczce osobo-poznawczej osadzonego, co wynika z § 1 ust. 11 instrukcji nr 2/2015.

/odpowiedź na pozew – k. 37-37v./

W toku procesu, strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

/protokół – k. 150v. e-protokół 00:25:52 i 00:26:08/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. N. (1), poczynając od 31 grudnia 2014 roku pozostaje osadzony w różnych jednostkach penitencjarnych, a obecnie, od 15 lutego 2017 roku przebywa w Areszcie Śledczym w Ł.. W przeszłości przebywał w tej jednostce kilkukrotnie w okresach: od 20 maja 2015 do 27 maja 2015 r., od 14 października 2015 roku do 9 lutego 2016 roku oraz od 14 września 2016 roku do 28 grudnia 2016 roku.

/bezsporne, informacja z systemu NOE-SAD – k. 100; zeznania powoda – k. 150 e-protokół 00:11:32/

W Areszcie Śledczym w Ł., obowiązuje instrukcja nr (...) Dyrektora Aresztu Śledczego z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie korzystania przez osoby pozbawione wolności z kontaktu z rodziną i innymi osobami bliskimi za pośrednictwem komunikatora internetowego (...). Instrukcja wprowadziła możliwość korzystania przez osadzonych na terenie Aresztu Śledczego w Ł. z komunikatora internetowego (...). Na mocy § 1 ust. 2 i 3 instrukcji, korzystanie z komunikatora internetowego wymaga uzyskania pisemnej zgody Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł. i może być realizowane przez osadzonego nie częściej niż jeden raz w miesiącu. Do prośby o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2 osadzony dołącza pisemną zgodę osoby z którą taki kontakt ma być nawiązany. Zgodnie z § 1 ust. 17

instrukcji rozmowa nawiązywana jest przez osadzonego, który uzyskał pisemną zgodę na realizację połączenia oraz login rozmówcy.

Instrukcja w § 1 ust. 10 i 11 stanowi nadto, iż pozytywnie rozpoznana prośba osadzonego w zakresie korzystania z komunikatora internetowego (...) jest przekazywana właściwemu, z uwagi na miejsce pełnienia służby, koordynatorowi. Natomiast koordynator przechowuje całość dokumentacji związanej z użytkowaniem komunikatora internetowego (...) oraz koordynuje realizację zamierzeń z tym związanych. Dokumenty dotyczące kontaktów przez komunikator gromadzone przez koordynatora i nie wracają do wychowawców.

Powód K. N. (1) zapoznał się z instrukcją dnia 9 października 2016 roku, okoliczność tą potwierdzając własnoręcznym podpisem.

/instrukcja – k. 44-44v., lista – k. 42; zeznania świadka J. B. – k. 70v.; zeznania świadka K. D. k. 149v. e-protokół 00:06:07; zeznania powoda – k. 150 e-protokół 00:11:32/

K. N. (1) w dniu 13 października 2016 roku, wystąpił do Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł. o udzielenie zgody na kontakt z córką W. E., podając jej loginy (...) oraz sugerowany termin rozmowy. Na piśmie odnotowano zgodę Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł.. Zgoda została wydana jednorazowo w oparciu o pozytywną opinię wychowawcy, który pouczył powoda o obowiązku dostarczenia dokumentu zgody odbiorcy połączenia w terminie późniejszym, a powód potwierdził wolę jej dostarczenia. Powód miał świadomość o konieczności dostarczenia odpowiedniej zgody, gdyż uprzednio korzystał już z takiej formy kontaktu.

/pismo – k. 41v.; zeznania świadka J. B. – k. 70v.- 71, zeznania powoda – k. 150 e-protokół 00:11:32/

Zgoda na kontakt z odbiorcą połączenia nie została odnaleziona przez wychowawcę w aktach, ale K. N. (1) nie był tym zaskoczony.

/zeznania świadka J. B. – k. 70v./

W dniu 12 grudnia 2016 roku odmówiono powodowi kontaktu z córką z powołaniem się na nie dołączenie zgody matki dziecka.

K. N. (1) dnia 22 grudnia 2016 roku wniósł do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W. skargę dotyczącą kradzieży z jego teczki osobo- poznawczej oświadczenia W. E., matki córki powoda K. N. (2), o wyrażeniu zgody na kontakt powoda z córką przez komunikator (...). K. N. (1) wskazał, iż dnia 12 grudnia 2016 roku uniemożliwiono mu kontakt z córką, podając iż w teczce nie znajduje się zgoda matki dziecka na nawiązanie połączenia. Powód wskazał na posiadane podejrzenie dotyczące kradzieży ww. zgody przez administrację jednostki.

/niesporne, skarga – k. 43v./

Wskutek skargi powoda wszczęto postępowanie wyjaśniające, w toku którego ujawniono, iż powód nigdy nie złożył przedmiotowego pisma, będącego zgodą na kontakt z córką. Zgoda na kontakt została udzielona osadzonemu przez Zastępcę Dyrektora jednorazowo, w drodze odstępstwa od instrukcji nr 2/2015, na podstawie pozytywnej opinii wychowawcy o K. N. (1), nie mniej w trakcie rozpatrywania prośby został on pouczony o obowiązku dostarczenia takiej zgody. Nadto dokumentów tego typu nie umieszcza się w aktach osobopoznaczonych osadzonych, wskutek czego nie mogła stamtąd zginąć dokumentacja, na którą wskazał K. N. (1). Na podstawie złożonego przez Areszt Śledczy w Ł. sprawozdania z postępowania wyjaśniającego, Okręgowy Inspektor Służby Więziennej w Ł. uznał skargę K. N. (1) za bezzasadną.

/dokumentacja postępowania wyjaśniającego, sprawozdanie, odpowiedź Okręgowego Inspektora Służby Więziennej w Ł. - k. 40 - 41 i 43/

Córka K. K. (1), urodziła się w dniu (...). W roku 2016 składała już słowa. Powód nigdy nie skarżył się wychowawcy na utrudniony kontakt z córką. Powód często kontaktował się z córką przez komunikator, pierwszy kontakt miał miejsce na przełomie października i listopada 2015 roku oraz w 2017 roku, kiedy to powód przedstawił zgodę matki dziecka - W. E., na kontakt z dzieckiem. W 2017 roku kontakt z dzieckiem nie był powodowi utrudniany. Wcześniej powód korzystał już z komunikatora (...), np. w Zakładzie Karnym w W., gdzie powodowi przysługiwały 4 kontakty w miesiącu. Powód utrzymywał kontakt z córką raz na miesiąc przez okres 20 minut. Poza kontaktem przez komunikator, powód kontaktował się z matką dziecka listownie i telefonicznie 2-3 razy w miesiącu. W okresie od października do grudnia powód kilkukrotnie telefonował do matki dziecka.

Oprócz córki, powód utrzymywał przez komunikator kontakt także ze swą konkubiną, koleżanką, od której uzyskał zgodę, oraz innymi osobami. Bywało, iż do kontaktów nie dochodziło z przyczyn leżących po stronie powoda, tj. rezygnacji z połączenia bądź technicznych tj. brak połączenia z powodu niedostępności odbiorcy.

Powód ma prawo do widzeń zarówno z córką, jak i matką dziecka oraz szeregiem innych osób.

/zeznania świadka K. D. k. 149v. e-protokół 00:06:07– zeznania powoda- k. 150 -150v. e-protokół (...):11:32 - 00:23:54; tabela osób bliskich – k. 142; tabele – k. 127-128, oświadczenia o wyrażeniu zgody na kontakt i wniosek o kontakt z adnotacją o rezygnacji – k. 129-131 i 132-132v., zeznania świadka W. E. – k. 35 załączonych akt I Cps 54/17/

Z rozmów i badań psychologicznych powoda, przeprowadzonych w warunkach izolacji penitencjarnej w grudniu 2016 roku wynika, że powód był postrzegany przez psychologa jak osoba zadowolona, bez zaburzeń, ale usiłująca silnie manipulować administracją i innymi współosadzonymi. Powód nie korzystał wówczas z opieki psychiatrycznej.

/rozmowy psychologiczne, orzeczenie, projekt oceny okresowej – k. 133-141/

Powód nie pracuje, posiada obowiązek alimentacyjny wobec dzieci - córki K. i 8-letniego syna z innego związku, w wysokości 300 zł miesięcznie Z tego tytułu ma zaległości na kilkanaście tysięcy złotych.

/projekt oceny okresowej –k. 133;zeznania powoda – k. 150v. e-protokół 00:11:32/

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostawał, co do zasady, bezsporny. Osłą sporu było istnienie na dzień 12 grudnia 2016 roku, w aktach koordynatora, zgody W. E. na kontakt powoda z córką K..

Sąd oparł się w tym zakresie na dokumentacji złożonej przez pozwanego, a nie kwestionowanej przez powoda.

Finalnie powód sam przyznał, iż wiedział, że zgody takie należy dostarczyć wraz z wnioskiem o kontakt, gdyż uprzednio korzystał już z takiej formy kontaktu, natomiast na podstawie jego zeznań Sąd uznał, iż powód miał nadzieję, że otrzyma możliwość kontaktu bez dostarczania zgody, powołując się na rzekomo istniejące wcześniejsze przypadki połączeń bez wcześniejszego oświadczenia tzw. „odbiorcy” połączenia. Powód nie wykazał jakoby zgodę taką uzyskał oraz żeby zgoda ta zaginęła.

Nie udowodniły tej okoliczności zeznania matki dziecka - W. E., która co prawda przyznała, iż wysłała do powoda zgodę na kontakt z dzieckiem jednakże nie potrafiła wskazać konkretnej daty wysyłki tej korespondencji. Przyznała także, że powód nie miał ograniczanego kontaktu z córką.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

W niniejszej sprawie powód wystąpił o zadośćuczynienie za naruszenie jego dóbr osobistych, w postaci prawa do komunikowania się z 2 - letnią wówczas córką K. N. (3).

Zgodnie z art. 24 k.c., na zasadach przewidzianych w kodeksie, pokrzywdzony może żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na cel społeczny. Zasady przyznawania przez Sąd zadośćuczynienia regulują art. 445 k.c. i 448 k.c.

Treść art. 23 k.c. wskazuje na to, że dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego i to niezależnie od ochrony przewidzianej przez inne przepisy. W przepisie tym zawarto otwarty katalog chronionych dóbr osobistych, do których niewątpliwie należą również godność i prawo do intymności oraz humanitarnego traktowania w warunkach pozbawienia wolności. Przy czym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby, ale musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych (tak też S.A. w Łodzi w wyroku z dnia 28 sierpnia 1996, I ACr 341/96, OSA nr 7-8 z 1997 r., poz. 43). Liczy się więc społeczny odbiór danego zachowania, oceniany według kryteriów właściwych dla ludzi rozsądnych i uczciwych. Ocena, czy dobro osobiste człowieka zostało zagrożone lub naruszone, wymaga zastosowania kryteriów o charakterze obiektywnym. Nie ma tu bowiem znaczenia subiektywna reakcja i odczucia pokrzywdzonego, lecz istotny jest odbiór danego zachowania przez osoby trzecie i reakcja opinii publicznej (tak SN w wyroku z 26 października 2001 r., V CKN 195/01, LEX nr 53107).

Nie każde naruszenie dobra osobistego daje jednak prawo do skorzystania z ochrony prawa cywilnego. W myśl bowiem art. 24 k.c. ochrona taka przysługuje jedynie przed bezprawnym naruszeniem dobra osobistego. Bezprawne jest zachowanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Omawiany przepis wprowadził ponadto domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Każde więc naruszenie kwalifikowane jest jako bezprawne. Skutkuje to przerzuceniem ciężaru wykazania przyczyn, dla których nastąpiło naruszenie, na sprawcę i to jego obciąża ryzyko niewyjaśnienia wszystkich okoliczności. Dlatego w procesie o ochronę dóbr osobistych, pozwany ma obowiązek wykazać, że jego działanie nie było bezprawne. Okolicznościami kontratypowymi, wyłączającymi bezprawność, są np.: zgoda poszkodowanego, działanie w ramach obowiązku prawnego, wykonywanie własnego prawa podmiotowego, obrony koniecznej, czy wreszcie działanie podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego lub prywatnego.

W przypadku bezprawnego naruszenia dobra osobistego, art. 24 k.c. pozwala osobie, której dobro osobiste zostało naruszone, żądać aby sprawca naruszenia dopełnił czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, a w szczególności złożył oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach określonych w kodeksie cywilnym, może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny.

W przedmiotowej sprawie powód upatruje naruszenia jego o dóbr osobistych, działaniem pozwanego podczas jego pobytu w Areszcie Śledczym w Ł. w dniu 12 grudnia 2016 roku, polegającego na odmówieniu mu prawa do komunikowania się z 2 - letnim dzieckiem przez komunikator (...).

Zgodnie z treścią art. 30 Konstytucji przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób.

Na gruncie prawa polskiego sytuacja prawna osób pozbawionych wolności uregulowana jest w sposób ogólny w ustawie z dnia 6 czerwca 1997r. „Kodeks karny wykonawczy” (Dz.U. Nr 90 z 1997 r., poz. 557 z późn. zm.).

Udzielenie powodowi cywilnoprawnej ochrony wymagało zatem ustalenia, że zachowanie pozwanego Dyrektora Aresztu Śledczego w Ł. i jego podwładnych godziły w jego dobra osobiste w rozumieniu art. 24 § 1 k.c. Z mocy art. 6 k.c. na powódzie ciążył zatem dowód wskazania konkretnych uchybień w postaci zaniechania podjęcia działań zapewniających mu realizację jego uprawnień w zakresie warunków bytowych wynikających ze wskazanych powyżej

przepisów, naruszających sferę jego dóbr osobistych. Pozwanego obciążał zaś obowiązek udowodnienia, że działał zgodnie z prawem i nie naruszył dobra osobistego powoda (art. 6 k.c. w związku z art. 24 k.c.).

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów sformułowanych przez powoda i mających świadczyć o naruszeniu jego dóbr osobistych przez pozwanego, wskazać należy, że podniósł on jedynie zarzut odmowy prawa do komunikowania z dzieckiem przez komunikator (...) w dniu 12 grudnia 2016 roku, na skutek celowego zaboru z akt zgody matki dziecka niezbędnej do wykonania ww. połączenia zgodnie z funkcjonującą w jednostce instrukcją Dyrektora jednostki nr (...) dotyczącą korzystania z takiej formy kontaktu ze światem zewnętrznym, czym naruszono jego dobro osobiste w postaci prawa do kontaktów z dzieckiem.

Jak już wyżej wspomniano zarówno przy wyjaśnianiu istoty dobra osobistego, jak i jego naruszenia należy posługiwać się kryterium obiektywnym, odwołującym się do przyjętych w społeczeństwie ocen. Należy przyjąć, iż nie dochodzi do naruszenia dobra osobistego, gdy wyrządzona drugiemu przykrość (dolegliwość) jest – wedle przeciętnych ocen przyjmowanych w społeczeństwie – przykrością (dolegliwością) małej wagi, nie przekracza więc progu, od którego liczyć się już będzie naruszenie dobra osobistego. Stopień przeżywanej przykrości przez dotkniętego naruszeniem może mieć znaczenie dopiero wtedy, gdy próg ten został przekroczony; może on być uwzględniony przez sąd w ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy, np. przy określaniu sposobu usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego. Do kryteriów obiektywnych przy badaniu, czy doszło do naruszenia czci, godności i dobrego imienia powoda, odwołał się SN w wyr. z 29.9.2010 r. (V CSK 19/10, OSN 2011, Nr B, poz. 37), stwierdzając, że oznacza to uwzględnienie "opinii występującej w społeczeństwie, a nie reakcji społeczeństwa na konkretne zachowanie pozwanego".

Chociaż wyliczenie dóbr osobistych osób fizycznych w art. 23 KC nie jest wyczerpujące, nie negując okoliczności, iż można do nich zaliczyć prawo do niezakłóconego komunikowania się, czy też tzw. rodzinne dobra osobistych jak np. więzy rodzinne, to jednak należało stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie naruszenie żadnego z tych dóbr nie miało miejsca.

Trudno jest bowiem upatrywać naruszenia więzi rodzinnych powoda z 2-letnim dzieckiem urodzonym (...) przez pozwanego skoro to powód na skutek swego zachowania już od 31 grudnia 2014 roku przebywał w jednostce penitencjarnej. Nie sposób przyjąć by mogła wytworzyć się między powodem, a 2 - miesięczną, w chwili osadzenia powoda córką tak silna więź, o której naruszeniu można by było mówić w niniejszej sprawie. Nadto, biorąc pod uwagę wiek dziecka i dane zebrane przez Sąd w toku sprawy, że dziewczynka w tym okresie dopiero „składała słowa” oznacza, iż kontakt werbalny powoda z córką był bardzo ograniczony i trwał, w czasie takich połączeń nie więcej niż 20 minut. Nie wymaga wiedzy specjalistycznej stwierdzenie, iż dziecko w takim wieku zwyczajnie traciło zainteresowanie po określonym czasie rozmowy, a doświadczenie życiowe wskazuje, iż dla dzieci w takim wieku najważniejszy jest kontakt niewerbalny z rodzicem. Niemniej nawet gdyby przyjąć, iż istniała w czasie zdarzenia wywołującego krzywdę silna więź powoda z córką, należy podkreślić, że kontaktował się on z córką bez przeszkód zarówno przed jak i po zdarzeniu z dnia 12 grudnia 2016 roku, co sprawia, iż więź ta w ocenie Sądu, gdyby rzeczywiście istniała, zostałaby przez powoda zachowana.

Z tego względu, wobec ustalenia nieistnienia dobra, jakiego ochrony powód żądał, nie ma konieczności by Sąd badał czy działalność pozwanego było zgodne z prawem. Niemniej wobec zarzutów powoda dotyczących zaboru z akt dokumentacji, Sąd zdecydował się wspomnieć, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ta zasada materialno - prawna znajduje odzwierciedlenie w przepisie procesowym art. 232 k.p.c., który z kolei stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Są to naczelne zasady postępowania dowodowego, które zawsze w postępowaniu sądowym obciążają stronę, która z danego faktu wywodzi dla siebie określone skutki prawne. Wobec skargi powoda na działalność administracji, toczyło się postępowanie wyjaśniające zakończone decyzją o nieuwzględnieniu skargi, na mocy zapisów Instrukcji nr 2/2015 dokumentacje dotyczącą połączeń gromadzi koordynator, nadto okoliczność nieistnienia dokumentu którego „kradzież” zgłosił powód potwierdzili także powołani w tej sprawie świadkowie, wreszcie sam powód w swych zeznaniach dał Sądowi do zrozumienia, iż liczył na umożliwienie mu połączenia bez wymaganej, obowiązującej Instrukcją nr 2/2015 wewnętrzną jednostki, zgody na kontakt od tzw. „odbiorcy” połączenia,

wskazują na to jego inne zeznania, w którym przyznaje, że miał świadomość, że wraz z wnioskiem o połączenie należy przedstawiać zgodę, gdyż uprzednio łączył się już przez ten komunikator z innymi, niż córka, osobami, np. z konkubina. Należy zatem uznać, iż powód nie wykazał jakoby do zaboru dokumentu przez administrację doszło.

Natomiast sama odmowa ustanowienia połączenia w dniu 12 grudnia 2016 roku nie może być poczytywana jako działanie niezgodnie z prawem, gdyż odbyło się zgodnie z zapisami wewnętrznej Instrukcji nr 2/2015 dotyczącej nawiązywania przez osadzonych połączeń przez komunikator (...).

Z powyższych względów powództwo podlegało oddaleniu w całości, jako niezasadne.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zapadło w oparciu o art. 102 k.p.c. Powód w całości przegrał sprawę, co w normalnym toku rzeczy oznaczałoby, że powinien on ponieść wszelkie związane z tym koszty, które pojawiły się po stronie jego przeciwnika procesowego. Ustawodawca przyznaje jednak Sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.) sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może nie obciążać strony kosztami procesu w całości lub w części, do czego uprawnia go treść art. 102 k.p.c. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały te warunki. Sąd miał przede wszystkim na uwadze trudną sytuację życiową i majątkową powoda, który nadal przebywa w jednostce penitencjarnej, gdzie nie posiada pracy zarobkowej, nadto przy podejmowaniu decyzji uwadze Sądu nie mogła umknąć okoliczność, iż powód posiada obowiązek alimentacyjny wobec 8 –letniego syna z innego związku oraz córki K. N. (2) w wysokości po 300 zł miesięcznie oraz posiada zobowiązania na kilkanaście tysięcy złotych.

z/ odpis uzasadnienia doręczyć powodowi do Aresztu Śledczego w Ł..